

Ἄναστάσιμο Ὀδοιπορικὸ στὴν Ἁγία Γῆ

*«Δεῦτε λάβετε Φῶς ἐκ τοῦ Ἄνεσπερου Φωτός,
καὶ δοξάσατε Χριστὸν τὸν Ἄναστάντα ἐκ νεκρῶν».*

Τὸ Ἄνεσπερο Φῶς τοῦ Ἄναστάντα Κυρίου μας καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων, προετοίμασε μὲ ἰδιαίτερο δέος καὶ κατάνυξη τὶς καρδιὲς 28 εὐλαβῶν προσκυνητῶν, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐπομένη ἡμέρα, Κυριακὴ 9 Μαΐου 2011 πολ.ἡμ., θὰ πραγματοποιοῦσαν ἓνα Προσκύνημα Ζωῆς. Τὸ Προσκύνημα τῶν Προσκυνημάτων.

Τὸ Προσκύνημα στὴν Ἁγία Γῆ, ὑπὸ τὴν Σκέπη τῆς Παναγίας μας, τὴν Εὐχὴ καὶ Εὐλογία τοῦ Πολυσεβάστου Γέροντός μας Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ καὶ τὴν καθοδήγηση καὶ Εὐχὴ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ὁρεῶν, Ἄναπληρωτοῦ Αὐτοῦ, κ. Κυπριανοῦ, ὁ ὁποῖος ἠγεῖτο τῆς ομάδος τῶν προσκυνητῶν.

Ἰδιαίτερη Εὐλογία γιὰ τὴν ομάδα ἦταν καὶ ἡ συμμετοχὴ τῆς Σεβαστῆς Γερόντισσας Ταξιαρχίας, Καθηγουμένης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς μὲ τρεῖς Μοναχές, καὶ δύο Μοναχῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, τοῦ Ἱερομονάχου π. Πλαρίωνος καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Θεοχάρη.

Τὸ Προσκύνημα διοργανώθηκε ἀπὸ τὴν Ἱ. Μητρόπολη Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς, μὲ τὴν εὐθύνη τοῦ Συλλόγου Αὐτῆς Ὁρθοδόξων Γυναικῶν «ΑΓΙΟΣ ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ», καὶ τὴν συνεργασίαν τοῦ Γραφείου Ταξιδιῶν «Μυστακίδης Τούρς» (Ἀγ. Κωνσταντίνου 6, Ὁμόνοια).

Τὸ εἶναι μας ἐφλέγετο ἀκόμη ἀπὸ τὸ Φῶς τῆς Ἄναστάσεως καὶ ὄλοι ποθοῦσαμε, ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ γρήγορα νὰ φτάσουμε στὴν Ἁγία Γῆ, στὰ Ἁγιασμένα Χώματα ποὺ γεννήθηκε, μεγάλωσε, δίδαξε, θυσιάστηκε διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ Ἄναστήθηκε, πρὸς χάριν ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ Κύριός μας καὶ Χριστός μας, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Τὸ ἀεροσκάφος τῆς ἐταιρείας EL-AL τῶν Ἰσραηλινῶν Ἀερογραμμῶν ἔφθασε στὸ ἀεροδρόμιο Μπέν Γκουριὸν τοῦ Τὲλ Ἀβὶβ στὶς 13.31 μ.μ. μὲ μιάμιση ὥρα καθυστέρηση, χρόνος ὁ ὁποῖος μᾶς φάνηκε πραγματικὰ ἀτελείωτος.

Ἡ χώρα μᾶς ὑποδέχθηκε χαρούμενη μ' ἓναν λαμπερὸ ἥλιο καὶ αὐτὸ μᾶς προετοίμασε ἐλπιδοφόρα γιὰ τὴν πορεία μας στὰ Ἁγιασμένα, ἀπὸ τὸν Κύριό μας, χώματα.

Ἐπιβίβαστήκαμε στὸ λεωφορεῖο μὲ πρῶτο προορισμὸ τὴν Παλαιὰ πόλη τῆς Ἰόππης, μία γραφικὴ, ὄμορφη πόλη μὲ καμάρες καὶ λιθόστρωτα δρομάκια.

Προσκυνήσαμε στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀρχαγγέλων, ὅπου συναισθήματα θαθεῖας κατάνυξης πλημμύρισαν τὶς καρδιές μας καὶ νιώσαμε ἔντονα πὼς οἱ Ἅγιοι Ἀρχάγγελοι, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι μᾶς καλωσόρισαν, θὰ εἶναι προστάτες καὶ βοηθοὶ στὴν Προσκυνηματικὴ μας πορεία.

Στὴ συνέχεια κατευθυνθήκαμε πρὸς τὴν Λύδδα, ὅπου βρίσκεται ὁ Ἱερὸς Ναὸς καὶ ὁ Τάφος τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος καὶ Τροπαιοφόρου Γεωργίου, δίπλα σ' ἓνα Μουσουλμανικὸ Τέμενος, δίνοντας Ἐλπίδα, Θάρρος καὶ Παρηγοριὰ στοὺς Ὁρθοδόξους Ἀδελφούς μας, ἀφοῦ εἶναι ὁ μοναδικὸς Ὁρθόδοξος Ναὸς στὴν

Λύδδα.

Στὸ ἰσόγειο τοῦ Ναοῦ προσκυνήσαμε τὴν Ἱερὰ Εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, τμῆμα τοῦ Λειψάνου του καὶ τὴν Ἰαματικὴ του Ἄλυσίδα, ψάλλοντες ὕμνους πρὸς τιμὴν του.

Στὸ ὑπόγειο εὐρίσκετο ὁ Τάφος του, κενὸς ὅμως, διότι τὸ Ἅγιο Λείψανό του εἶχε κλαπῆ τὴν περίοδο τῶν Σταυροφοριῶν. Προσκυνήσαμε μὲ μεγάλη εὐλάβεια, κλείναμε γόνυ καὶ ἀσπαζόμενοι τὸν Τάφο τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τὸν ἱκετεύσαμε γιὰ τὶς μεσιτείες του πρὸς τὸν Κύριό μας.

Μὲ ἔντονα φορτισμένες τὶς καρδιές μας ἀπὸ τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου συνεχίσαμε τὸ ὁδοιπορικὸ μας πρὸς τὴν πόλη Ρέμλη (Παλαιὰ Ἀριμαθαία), ὅπου εἶναι ἡ πατρίδα τοῦ Μυροφόρου Ἄνδρος Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἐνταφίασε τὸ Πανάγιο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας.

Στὴν πόλη Ρέμλη φθάσαμε 17.25' τὸ ἀπόγευμα. Κατευθυνθήκαμε στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ὅπου ἐκεῖ μᾶς περίμενε ὁ Πατὴρ Νήφων. Μᾶς καλωσόρισε μὲ ἐγκαρδιότητα καὶ φιλόξενα αἰσθήματα καὶ ἀφοῦ μᾶς ἔκανε μία ἱστορικὴ ἀναδρομὴ τῆς Μονῆς, μᾶς εἶπε πὼς τὰ τελευταία χρόνια ὁ χῶρος λειτουργεῖ ὡς ἐνορία, ἡ ὁποία ἐξυπηρετεῖ 2.000 Ὁρθοδόξους κυρίως Ἀραβόφωνους. Ἐκεῖ εἶχαμε τὴ δυνατότητα νὰ προσ-

κυνήσουμε και «την κολώνα της χήρας», ή όποια έφθασε θαυματουργικά, με την βοήθεια του Άγιου Γεωργίου, από την Κωνσταντινούπολη, όταν έχτιζετο ο Ναός, ως τάμα από μία χήρα για την μνήμη του γιου της.

Φεύγοντας νιώσαμε τις καρδιές μας να σκιρτούν από χαρά και αγωνία, διότι σε λίγο θα πραγματοποιούσαμε το ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΩΝ.

Στις 18.15΄ επιβιβαστήκαμε στο λεωφορείο με προορισμό τον Πανίερο Ναό της Αναστάσεως για να προσκυνήσουμε τον ΠΑΝΑΓΙΟ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΜΑΣ.

Τις καρδιές μας τις είχε καταλάβει ένα ιερό δέος. Σε λίγο θα βρισκόμασταν μπροστά στο σημείο εκείνο, το όποιο δέχθηκε το Πανάγιο Σώμα του Κυρίου μας μετά τον Σταυρικό του θάνατο, ο όποιος κατήλθε στον Άδη για να Αναστήσει τον Άδάμ και όλόκληρο το ανθρώπινο γένος από τον θάνατο της άμαρτίας.

Φθάσαμε στις 19.05΄ το απόγευμα και σχεδόν τρέχοντας εισήλθαμε στον Πανίερο Ναό της Αναστάσεως. Κατευθυνθήκαμε άμέσως στον Πανάγιο Τάφο.

Ο κόσμος που περίμενε ήταν λιγοστός, μπήκαμε στη σειρά μας και άρχισαμε να ψάλλουμε κατανυκτικούς ύμνους, προετοιμάζοντας τις καρδιές μας για την Μεγάλη Συνάντηση μαζί Του.

Ρίγη συγκίνησης μās κατέλαβαν μόλις φθάσαμε στην είσοδο του Ίερου Κουβουκλίου. Ο Άγιοταφίτης Φύλακας Μοναχός μās περνούσε στο έσωτερικό του Παναγίου Τάφου κατά μικρές ομάδες των τεσσάρων ατόμων.

Τα πόδια λύγισαν από την συγκίνηση, το σώμα θαρρείς έχασε την βαρύτητά του, από τα μάτια έρρεαν δάκρυα συντριβής, αυτομεμφίας και μετανοίας...

Εισηλθαμε στον Πανάγιο Τάφο βαδίζοντας γονατιστοί.

Άγκαλιάσαμε την Πλάκα, κάτω από την όποια είχαν τοποθετήσει οι Μυροφόρες Γυναίκες με τον Ίωσήφ και τον Νικόδημο, το Πάναγνο και Πανάγιο Σώμα του Κυρίου μας.

Έναποθέσαμε με δέος και συγκίνηση πάνω του τους καημούς μας και τις προσευχές μας. Δεν είχαμε πανάκριβο μύρο να μοιράνουμε τον Πανάγιο Τάφο Του, αφήσαμε όμως πάνω του τα δάκρυα της συγγνώμης μας...

Ἐννέα πλέον τὸ βράδυ, φθάσαμε στὸ ξενοδοχεῖο μας στὴν Βηθλεέμ, ὅπου ἀφοῦ δειπνήσαμε ἀποσυρθήκαμε νὰ ἀναπαυθοῦμε, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΗ, ποὺ μόλις ξεκίνησε, θὰ μᾶς ὀδηγοῦσε στὶς Πηγὲς Ἐκεῖνες ὅπου, ὡσὰν τὴν Σαμαρείτιδα, θὰ σήησουμε τὴν δίψα μας μὲ τὸ ΥΔΩΡ ΤΟ ΖΩΝ.

* * *

Τρίτη 10 Μαΐου 2011 καὶ τὸ πρόγραμμά μας σήμερα θὰ περιελάμβανε τὰ Προσκυνήματα στὴν Ἁγία Πόλη τῆς Βηθλεέμ καὶ τὰ πέριξ αὐτῆς.

Ξεκινήσαμε 7.15´ τὸ πρωῒ, μὲ πρῶτο προορισμὸ τὸν Ἅγιο Γεώργιο τὸν Πετζαῶ. Τὸ Μοναστήρι βρῖσκεται στὸ Μουσουλμανικὸ τμήμα τῆς Βηθλεέμ, ὅπου ἐκεῖ ἡγούμενος εἶναι ὁ Πατήρ Ἄνανιας, ἕνας σχετικὰ νέος Κληρικός, ὁ ὁποῖος μὲ μεγάλη προθυμία μᾶς μίλησε γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Μονῆς.

Ἐντύπωση μᾶς ἔκανε ἡ ἀναφορά τοῦ Πατρὸς Ἄνανια γιὰ τὴν εὐλάβεια τῶν Μουσουλμάνων πρὸς τὸν Ἅγιο Γεώργιο, οἱ ὁποῖοι συχνὰ φέρουν τάματα μὲ διάφορα αἰτήματά τους, ζητοῦν ἀπὸ τὸν Ἱερέα νὰ τοὺς διαβάξει εὐχές, βάζουν τὸν Ἅγιο Γεώργιο δικαστὴ στὶς ὑποθέσεις τους καὶ δὲν κάνουν τίποτα ἐὰν δὲν τὸν ρωτή-

σουν καὶ δὲν λάβουν ἀπάντηση.

Μὲ τὶς καρδιές μας γεμάτες ἐνθουσιασμὸ καὶ χαρὰ γιὰ τὰ ὅσα ἀκούσαμε, ἐπιβιβάστήκαμε στὶς 8.10´ π.μ. στὸ λεωφορεῖο μας μὲ προορισμὸ τὴν Χεβρών, γιὰ νὰ προσκυνήσουμε τὴν Δρυὶ τοῦ Μαμβρῆ καὶ τοὺς τάφους τῶν Πατριαρχῶν ΑΒΡΑΑΜ, ΙΣΑΑΚ, ΙΑΚΩΒ καὶ τῶν ΣΥΖΥΓΩΝ ΑΥΤΩΝ.

Φθάνοντας στὴν εἴσοδο τοῦ κήπου, ὅπου φυλάσσεται ἡ Δρυὶς τοῦ Μαμβρῆ, μᾶς καλοδέχτηκε ὁ φύλακας, ὁ ὁποῖος μᾶς ὀδήγησε στὸ ἱερὸ ἐκεῖνο δένδρο, ποὺ σώζεται μέχρι σήμερα, κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ

Ἄβρααμ φιλοξένησε τοὺς τρεῖς Ἀγγέλους, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν φανέρωση τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἀφοῦ προσκυνήσαμε, ἐπιβιβάστηκαμε στὸ λεωφορεῖο μας, γιὰ τὸ κέντρο τῆς Χερῶνας, μὲ προορισμὸ τοὺς Τάφους τῶν Πατριαρχῶν.

Βαδίζοντας πεζοὶ τὸ πλακόστρωτο δρομάκι στὸ κέντρο τῆς πόλης, φθάσαμε στὸ Μουσουλμανικὸ Τέμενος (πρῶην Ὁρθόδοξο Ναό), συνοδευόμενοι ἀπὸ τέσσερις ἔνοπλους στρατιῶτες γιὰ τὴν ἀσφάλειά μας, ὅπου μέσα βρίσκονται οἱ Τάφοι τῶν Πατέρων μας. Τὰ μέτρα γιὰ νὰ εἰσέλθουμε ἦταν δρακόντια. Τὸ μισὸ Τέμενος ἀνήκει στοὺς Μουσουλμάνους καὶ τὸ ἄλλο μισὸ στοὺς Ἰσραηλίτες, ἐνῶ ταυτόχρονα εἶναι καὶ τόπος προσκύνησης τῶν Ὁρθοδόξων.

Στὸ Μουσουλμανικὸ τμῆμα τοῦ Τεμένους βρίσκονται οἱ Τάφοι τοῦ ΑΒΡΑΑΜ, τοῦ ΙΣΑΑΚ καὶ τῆς ΣΑΡΡΑΣ, ἐνῶ στὸ Ἑβραϊκὸ οἱ τάφοι τοῦ ΙΑΚΩΒ, τῆς ΡΕΒΕΚΚΑΣ καὶ τῆς ΛΕΙΑΣ. Εἶχαμε τὴ δυνατότητα νὰ προσκυνήσουμε μόνον τοὺς τάφους στὸ Μουσουλμανικὸ τμῆμα, διότι στὸ Ἑβραϊκὸ εἶχαμε δυσκολία.

Ἀφοῦ προσκυνήσαμε μὲ Δέος καὶ Εὐλάβεια, 10.30' π.μ. ἐπιβιβάστηκαμε στὸ λεωφορεῖο μας μὲ κατεύθυνση γιὰ ἓνα ἄλλο Μεγάλο Προσκύνημα, τὴν ΛΑΥΡΑ ΤΟΥ ΑΓ. ΣΑΒΒΑ.

Τὸ Μοναστήρι βρίσκεται στὴν Ἔρημο τῆς Ἰουδαίας, στὴν Κοιλιάδα Ἰωσαφὰτ ἢ Πύρινο Ποταμό, ὁ ὁποῖος ξεκινάει ἀπὸ τὴν Γεσθημανὴ καὶ καταλήγει στὸν Ἅγιο Σάββα.

Εἶναι περιτριγυρισμένο ἀπὸ βουνὰ καὶ βράχους, μέσα στοὺς ὁποίους διακρίναμε καθαρὰ τὶς σπηλιές, στὶς ὁποῖες μόνασαν ἐπὶ αἰῶνες χιλιάδες Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἦταν ἤδη 11' π.μ. ὅταν φθάσαμε καὶ στὴν εἴσοδο μᾶς ὑποδέχθηκε μὲ ἐγκαρδιότητα ὁ Πατὴρ Ἐφραὶμ, γνωστός μας καὶ ἀπὸ τὶς προηγούμενες ἐπισκέψεις μας.

Οἱ ἄνδρες τῆς ὁμάδας μας πέρασαν στὸ ἑσωτερικὸ τῆς Μονῆς καὶ εἶχαν τὴν εὐλογία νὰ προσκυνήσουν τὸ Ἱερὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Σάββα, οἱ δὲ γυναῖκες, ἐπειδὴ εἶναι ἄβατο, προσκύνησαν Ἱερὰ Λεῖψανα καὶ τμῆμα τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου, στὴν εἴσοδο τῆς Μονῆς, τὰ ὁποῖα τοὺς μετέφερε μὲ πολὺ εὐλάβεια ὁ π. Ἐφραὶμ.

Μὲ αἰσθήματα βαθεῖας συγκίνησης καὶ κατάνυξης ἀναχωρήσαμε γιὰ

τὸ ἐπόμενο Προσκύνημά μας, στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.

Φθάσαμε 13.30´ μ.μ.

Εἶναι ἓνα ἱστορικό Μοναστήρι, τὸ ὁποῖο βρίσκεται στὴν εἴσοδο τῆς Ἰουδαϊκῆς Ἐρήμου, ὅπου ἐκεῖ Ἠγούμενος εἶναι ὁ Πατὴρ Ἱερόθεος, ἓνας Πραγματικὸς Φύλακας τῶν Ἁγίων Προσκυνημάτων μας.

Εἶχαμε τὴν μεγάλη εὐλογία νὰ προσκυνήσουμε τὸν Τάφο τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, καθὼς καὶ τοὺς Τάφους τῆς Ἁγ. Εὐλογίας, Μητέρας τοῦ Ἁγ. Θεοδοσίου, τῆς Ἁγ. Σοφίας, Μητέρας τοῦ Ἁγ. Σάββα, καὶ τῆς Ἁγ. Θεοδότης, Μητέρας τῶν Ἁγ. Ἀναργύρων.

Ἐπίσης προσκυνήσαμε τὸ Σπήλαιο τῶν Μάγων, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πέρασαν οἱ Τρεῖς Μάγοι πηγαίνοντας πρὸς τὴ χώρα τους «δι' ἄλλης ὁδοῦ», γιὰ νὰ μὴ συναντήσουν τὸν Ἡρώδη.

Συνεχίζοντας τὸ Ἀναστάσιμο Ὀδοιπορικό μας στὴν Ἁγία Γῆ, ἐπόμενο Προσκύνημά μας ἦταν τὸ Σπήλαιο τῶν Ποιμένων στὸ χωριὸ Μπέτ-Σαχούρ. Ἀφοῦ εἶδαμε τὰ ερείπια τοῦ πρώτου Ναοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε χτιστεῖ πάνω ἀπὸ τὸν Τάφο τῶν Ποιμένων, προσκυνήσαμε τὸν νεώτερο Ναὸ ὁ ὁποῖος εἶναι ἀφιερωμένος στὴν μνήμη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ἡ ὥρα εἶχε φθάσει τρεῖς τὸ ἀπόγευμα καὶ ἐμεῖς βρισκόμασταν ἤδη μπροστὰ στὸν Περίλαμπρο Ναὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου.

Ἐνὸς Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ὅπως μᾶς τόνισε ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπός μας κ. Κυπριανός, ἄρχισε καὶ ὀλοκλήρωσε τὴν ἐπίγεια Ζωὴ Του «ἐν πτωχείᾳ», ἀφοῦ γεννήθηκε μέσα σ' ἓναν στάβλο καὶ ἀπέθανε πάνω σ' ἓναν Σταυρό.

Εἰσήλθαμε ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἀπὸ τὴν χαμηλὴ καὶ στενὴ εἴσοδο, ἡ ὁποία μᾶς ὀδήγησε σὲ μία τεράστια Βασιλική, τὴν ὁποία ἔχτισε ἡ Ἁγ. Ἐλένη καὶ ψάλλοντας κατασκευαστοὺς ὕμνους κατήλθαμε στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ὅπου γεννήθηκε ὁ Κύριός μας, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, πάνω στὸ ὁποῖο ἔχει τοποθετηθεῖ ἓνα ἀσημένιο ἀστέρι.

Δέος και συντριβή κατέλαβε τις καρδιές μας καθώς προσκυνούσαμε τὸν τόπο ἐκεῖνο πού φιλοξένησε τὸ Θεῖο Βρέφος, τὸ ὁποῖο ἔμελλε νὰ ἀλλάξει τὴν ἱστορία ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Στὴ συνέχεια προσκυνήσαμε τὴν Ἁγία Φάτνη, καθὼς καὶ τὸ Σπήλαιο τῶν Νηπίων, ὅπου σώζονται τὰ ὅσα τῶν σφαγιασθέντων Νηπίων ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ Βασιλιᾶ Ἡρώδη.

Περίπου στὶς 7' μ.μ. φθάσαμε στὸ ξενοδοχεῖο μας στὴν Βηθλεέμ, ὅπου ἀφοῦ δειπνήσαμε, ἀποσυρθήκαμε νὰ ἀναπαυθοῦμε καὶ νὰ προετοιμαστοῦμε γιὰ τὴν ἐπόμενη εὐλογημένη ἡμέρα...

* * *

Ἡ Τετάρτη τῆς 11ης Μαΐου πολ.ἡμ. μᾶς βρῆκε ὅλους ἔντονα φορτισμένους μὲ μία γλυκιὰ ἀγωνία καὶ προσμονή, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ἡμέρα θὰ ἦταν ἀφιερωμένη στὰ Προσκυνήματα τοῦ Πανίερου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας καὶ τῆς Παλιᾶς Πόλης.

Στὴν διαδρομὴ ἀπὸ Βηθλεέμ πρὸς Ἱεροσόλυμα, σταματήσαμε καὶ προσκυνήσαμε στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Προφήτη Ἡλία, ὅπου ἐκεῖ κατὰ τὴν παράδοση κατέφυγε ὁ Ἅγιος γιὰ νὰ ἀποφύγει τὴν ὀργὴ τοῦ Ἀχαάβ καὶ τῆς Ἰεζάβελ, ἐκεῖ μετέφερε ὁ Ἰωσήφ τὴν Παναγία μας γιὰ νὰ τὴν ἐγκαταλείψει, ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶναι ἐγκυος καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἄλλαξε τὰ σχέδια διὰ Θείου Ὁράματος, καὶ ἐκεῖ εἶδαν οἱ Μάγοι ξανὰ τὸ Ἄστέρι τὸ ὁποῖο τοὺς ὀδηγοῦσε στὸν τόπο τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἀφοῦ προσκυνήσαμε, ἀναχωρήσαμε γιὰ τὴν Παλιὰ Πόλη καὶ τὸν Πανίερο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, μὲ τις καρδιές κατάλληλα προετοιμασμένες ἀπὸ τὰ κατανυκτικότερα λόγια τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου μας κ. Κυπριανοῦ.

Εἰσήλθαμε ἀπὸ τὴν Πύλη τῆς Γιάφφα ἢ Πύλη τοῦ Δαυῖδ καὶ ψάλλοντας μὲ κατάνυξη φθάσαμε στὴν Ἁγία Αὐλή.

Ἐντὸς τῆς Αὐλῆς εἶδαμε τὸ Παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τὸ Μοναστήρι τοῦ Ἀβραάμ, τὸ Μετόχι τῆς Γεσθημανῆς καὶ τὴν εἴσοδο, ἀπὸ τὴν ὁποία προσπάθησε νὰ εἰσέλθει ἡ Ὁσία Μαρία ἢ Αἰγυπτία ἐμποδιζόμενη ὑπὸ τοῦ Κυρίου μας.

Στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ προσκυνήσαμε τὴν Κολώνα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξῆλθε τὸ Ἅγιο Φῶς, ὅταν τὸ Πά-

σχα τοῦ 1571 οἱ Ἀρμένιοι ἐμπόδισαν τὸν Ἑλληνα Πατριάρχη νὰ εἰσέλθει ἐντὸς τοῦ Παναγίου Τάφου.

Μὲ τίς καρδιές μας γεμάτες συγκίνηση καὶ δέος καὶ τὰ μάτια μας πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα, εἰσερχόμενοι ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, ἀντικρίσαμε τὴν ἱερὴ Πλάκα τῆς Ἀποκαθλώσεως.

Ἄφοῦ προσκυνήσαμε συντετριμμένοι, ἀνεβήκαμε τὰ σκαλοπάτια τὰ ὁποῖα μᾶς ὀδήγησαν στὸν Φριχτὸ Γολγοθᾶ. Μιμούμενοι τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπό μας κ. Κυπριανό, βαδίσαμε μὲ τὰ γόνατα τὴν μικρὴ ἀπόσταση μέχρι τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας, προσκυνώντας «ἐν στεναγμοῖς καὶ δάκρυσι» τὸ σημεῖο ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖο ὁ Θεὸς Σταυρώθηκε καὶ ἀπέθανε ὡς ἄνθρωπος γιὰ νὰ κάνει τὸν Ἄνθρωπο κατὰ χάριν Θεοῦ. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὑπῆρχαν τμήματα τοῦ βράχου, ὁ ὁποῖος διερράγη ἀπὸ τὸν σεισμὸ ὅταν ὁ Κύριός μας παρέδωσε τὸ πνεῦμα.

Ἄφοῦ ψάλλαμε τίς τρεῖς στάσεις τῶν ἐγκωμίων τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, κατήλθαμε τὴν σκάλα ἢ ὁποῖα μᾶς ὀδήγησε στὸ σπήλαιο τῆς Εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Στὴ συνέχεια προσκυνήσαμε στὰ Παρεκκλήσια τοῦ Ἐκατόνταρχου Λογγίνου, τοῦ «Διμερίσαντο τὰ Ἰμάτιά Μου ἑαυτοῖς», καὶ τῶν Κλαπῶν, ἐκεῖ ὅπου ἀκινητοποίησαν οἱ στρατιῶτες τὸν Κύριό μας λίγο πρὶν τὴν Σταύρωσή του γιὰ νὰ Τὸν μαστιγώσουν καὶ νὰ Τὸν βασανίσουν.

Προχωρώντας εἰσήλθαμε στὸ Καθολικὸ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ὅπου ἡ θεὰ μᾶς καθήλωσε. Τὸ Τέμπλο μαρμαρίνο, ἐξαιρετικῆς τεχνικῆς μὲ θαυμάσιες Εἰκόνες καὶ Χρυσῆς Καντῆλης.

Λίγα μέτρα ἀπὸ τὴν εἴσοδο ὑπῆρχε μία μαρμαρίνη σφαῖρα, ἢ ὁποῖα θεωρεῖται ὁ «ὀμφαλὸς τῆς γῆς», ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἐδῶ συνετελέσθη τὸ Σωτήριο Ἔργο τοῦ Χριστοῦ μας μὲ τὴν Σταύρωση καὶ τὴν Ἀνάστασή Του.

Ἐξερχόμενοι, ἀφοῦ προσκυνήσαμε τὸν Τάφο τοῦ Εὐσχήμονος Ἰωσήφ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, κατευθυνθήκαμε πρὸς τὸν Πανάγιό Τάφο τοῦ Ζωοδότη Χριστοῦ μας, γιὰ τὴν Μεγάλῃ Συνάντησι Μαζί Του.

Τὸ Ἱερὸ Κουβούκλιο δέσποξε μεγαλόπρεπο στὸ κέντρο τοῦ Ναοῦ.

Σταθήκαμε στὴ σειρὰ μας καὶ ἀναμένοντας περίπου 30 λεπτά, ψάλλαμε τοὺς Χαιρετισμοὺς τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ ἄλλους Ἀναστάσιμους Ὑμνους.

Ἀρχίσαμε νὰ εἰσερχόμαστε κατὰ μικρὰς ομάδες τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων προσκυνητῶν, ὅπου στὸν προθάλαμο προσκυνήσαμε τμῆμα ἀπὸ τὸν Λίθο μὲ τὸν ὁποῖο σφραγίσθηκε ὁ Πανάγιος Τάφος.

Ἡ συγκίνηση, τὸ δέος καὶ ἡ κατάνυξι εἶχαν κορυφωθεῖ.

Ἡ ὑπαρξή μας εἶχε χάσει κάθε τι τὸ γήϊνο.

Οἱ καρδιές μας φτερούγιζαν κυριολεκτικὰ καὶ τὰ μάτια μας εἶχαν πλημμυρίσει δάκρυα αὐτομεμφίας καὶ μετάνοιας.

«Τὸν Νυμφώνα Σου βλέπω Σωτῆρ μου κεκοσμημένον, καὶ ἔνδυμα οὐκ ἔχω ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ, λάμπρυνόν μου τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς, φωτοδότα καὶ σῶσόν με».

Πρῶτος ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπός μας κ. Κυπριανὸς εἰσηλθε ἐντὸς τοῦ Παναγίου Τάφου γονατιστός. Τὸν ἀκολουθήσαμε ὅλοι.

Λυγμοὶ ἀνέβλυζαν ἀπὸ τὶς ψυχές μας καθὼς προσκυνώντας ἐναποθέταμε μὲ δέος καὶ εὐλάβεια πάνω στὴν Ἁγία Πλάκα τοὺς καιμούς μας, τὶς θλίψεις μας, τὶς δοξολογίες μας καὶ τὶς εὐχαριστίες μας.

Βαθιὰ συντετριμμένοι ἐξήλθαμε ἀπὸ τὸν Πανίερο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὸ ὁδοιπορικὸ μας στὰ Προσκυνήματα τῆς Παλαιᾶς Πόλης.

Σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόσταση βρίσκεται τὸ Μοναστήρι τῆς Μεγάλης Παναγίας. Εἶναι τὸ σημεῖο ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖο ἐστέκετο ἡ Παναγία μας ὅταν ἀντίκρουσε τὸν Κύριό μας στὸν Σταυρό, καὶ μὴ ἀντέχοντας τὸν πόνο ἀνέκραξε γοερῶς. Ἐκεῖ φυλάσσονται καὶ τὰ ὀστᾶ τοῦ Τοῦνομ, τοῦ Τούρκου ὁ ὁποῖος ἔγινε Χριστιανὸς καὶ μαρτύρησε ὅταν ὁμολόγησε τὸ Θαῦμα τοῦ Ἁγίου Φωτός, τὸ ὁποῖο ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν Κολώνα. Στὴν εἴσοδο τῆς Μονῆς βρίσκεται τὸ Παρεκκλήσιο τῆς Ἁγίας Μελάνης ὅπου προσκυνήσαμε τὸν Τάφο καὶ τὸ Ἀσκητήριό της.

Προχωρώντας προσκυνήσαμε στὴν Μονὴ τῆς Παναγίας τῆς Σεϊδανάγιας, ἡ ὁποία παλαιότερα ἐλέγετο Μονὴ τῆς Ἁγίας Ἄννας. Ἦταν τὸ σπίτι τῆς γιαιγιάς τῆς Παναγίας μας, ὅπου ἐκεῖ γεννήθηκε ἡ Ἁγία Ἄννα.

Ἐξερχόμενοι βαδίσουμε τὴν Ὁδὸ τοῦ Μαρτυρίου, ἕναν δρόμο τὸν ὁποῖο βάδισε ὁ Χριστὸς μας ἀπὸ τὸ Πραιτώριο μέχρι τὸν Γολγοθᾶ.

Προσκυνήσαμε στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο ὁ Κύριός μας ἔκανε τὴν Πρῶτη Του στάση καὶ μία ἀρχοντοπούλα, ἡ Βερονίκη, Τοῦ σκούπισε τὸ Πρόσωπο μὲ τὸ μαντήλι καὶ ἀποτυπώθηκε ἡ μορφὴ Του. Λίγο πιὸ κάτω βρίσκεται τὸ σημεῖο τοῦ Σίμωνα τοῦ Κυρηναίου, ὅπου ἐκεῖ ἀνάγκασαν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Σίμωνα «νὰ ἄρει τὸν Σταυρὸν Αὐτοῦ». Ἐκεῖ ὁ Κύριός μας δὲν ἄντεξε. Ταλαιπωρημένος, μαστιγωμένος, Αἰμορραγών, γονάτισε καὶ ἀποτυπώθηκε τὸ γονάτισμά του πάνω στὴν πέτρα, τὴν ὁποία προσκυνήσαμε.

Συνεχίζοντας τὴν πορεία μας στὴν Ὁδὸ τοῦ Μαρτυρίου φθάσαμε στὸ Πραιτώριο. Ἐκεῖ ὅπου μετέφεραν τὸν Χριστὸ μας ἀπὸ τὸν Ἄννα καὶ

Καΐάφα στὸν Πιλάτο γιὰ νὰ Τὸν δικάσει. Ἐκεῖ ὅπου Τοῦ φόρεσαν τὴν κόκκινη γλαμύδα, τὸ Ἀκάνθινο Στεφάνι, Τοῦ ἔδωσαν τὸν κάλαμο καὶ ἄρχισαν νὰ Τὸν ἐμπαίζουν καὶ νὰ Τὸν μαστιγώνουν φριχτά.

Προσκυνήσαμε τὸ σημεῖο ἐκεῖνο, στὸ ὁποῖο μετέφεραν ἀλυσοδεμένο τὸν Κύριό μας καὶ ἀκνητοποιώντας τον στὶς Κλάπες τοῦ βράχου, Τὸν ὑπέβαλλαν στὰ πιδὸ φριχτὰ βασανιστήρια. Δίπλα ἀκριβῶς εὐρίσκετο τὸ Λιθόστρωτο, ὅπου ἐκεῖ ὁ Πιλάτος παρέδωσε τὸν Κύριό μας στοὺς Ἰουδαίους λέγοντας «Ἴδε ὁ Ἄνθρωπος» νίπτοντας τὰ χέρια του.

Δίπλα ἀπὸ τὸ Πραιτώριο βρίσκεται ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, ὅπου σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο φιλοξενήθηκε ὁ Κύριός μας καὶ συνομίλησε μὲ τὸν Νικόδημο τὸν μυστικὸ μαθητὴ Του.

Κάτω ἀπὸ τὸν Ναὸ βρίσκεται ἡ φυλακὴ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, ὁ ὁποῖος φυλακίστηκε ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ Ἄγγελος Κυρίου τοῦ ἔλυσε τὶς ἀλυσίδες καὶ τὸν ἐλευθέρωσε. Εἶχαμε δὲ τὴν ἰδιαίτερη εὐλογία νὰ προσκυνήσουμε τὴν ἀλυσίδα μὲ τὴν ὁποία ἦταν δεμένος.

Συνεχίζοντας τὸ Ὀδοιπορικὸ μας, κατευθυνθήκαμε πρὸς τὴν Προβατικὴ Κολυμβήθρα, ὅπου ἐκεῖ ὁ Κύριός μας θεράπευσε τὸν παραλυτικόν. Εἶδαμε τὰ εἰσώτια τῆς Παλαιᾶς Κολυμβήθρας καὶ τοῦ πρώτου Ναοῦ ὁ ὁποῖος εἶχε καλύψει τότε ὅλο τὸν χῶρο.

Πολὺ κοντὰ στὴν Προβατικὴ Κολυμβήθρα βρίσκεται ἡ Ἱ. Μονὴ τῶν Θεοπατόρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννας. Προσκυνήσαμε τοὺς Τάφους τους καὶ τὸν τόπο στὸν ὁποῖο γεννήθηκε ἡ Παναγία μας.

Ἡ «Πύλη ἡ Βασιλική», ὅπως τὴν ὀνόμασε ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπός μας κ. Κυπριανός, ὁ ὁποῖος ὅπως μᾶς τόνισε, ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ Παναγία μας δὲν θὰ μπορούσε νὰ σαρκωθεῖ ὁ Λόγος.

Ἀφοῦ ὀλοκληρώσαμε τὰ Προσκυνηματά μας στὴν Παλαιὰ Πόλη, ἐξήλθαμε τῶν τειχῶν ἀπὸ τὴν Πύλη τῶν Λεόντων ἢ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, κατηφορίζοντας πρὸς τὴν Γεσθημανή.

Τὸ ὄνομά της σημαίνει ἐλαιοτριβεῖο καὶ εἶναι ὁ τόπος τῆς τελευταίας Προσευχῆς τοῦ Κυρίου μας, ὁ τόπος τῆς προδοσίας καὶ ὁ τόπος στὸν ὁποῖο βρίσκεται ὁ Τάφος τῆς Παναγίας μας.

Σὲ λίγο φθάσαμε στὸν Ἱ. Ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὅπου μέσα βρίσκεται τὸ Θεομητορικὸ μνήμα. Κατήλθαμε τὰ 48 σκαλοπάτια καὶ ῥίγη συγκίνησης κατέλαβαν τὶς καρδιές μας καθὼς βρεθήκαμε μπροστὰ στὸν Τάφο τῆς Παναγίας μας.

Εἰσήλθαμε βαδίζοντας στὰ γόνατα, ἐνῶ τὰ μάτια μας εἶχαν μεταβληθεῖ σὲ πηγὲς δακρῶν, ἰκετεύοντας ἀδιάκοπα τὴν Μεγάλῃ Μεσίτρια, τὴν

Ἐγγυήτρια τῶν ἁμαρτωλῶν, τὴν Ὁδηγήτρια, τὴν Γλυκοφιλοῦσα, τὴν Γλυκιά μας Μητέρα.

Πίσω ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο Της προσκυνήσαμε τὴν Θαυματουργὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Ἱεροσολυμίτισσας.

Ἄνερχόμενοι πρὸς τὴν ἔξοδο προσκυνήσαμε δύο παρεκκλήσια. Δεξιὰ τοὺς τάφους τῶν γονέων τῆς Παναγίας μας καὶ ἀριστερὰ τοῦ μνήστορος Ἰωσήφ.

Δίπλα ἀπὸ τὸν Ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου βρίσκεται ἡ Ἐκκλησία τῆς Τελευταίας Προσευχῆς καὶ τῆς Ἀγωνίας τοῦ Κυρίου μας, ἡ ὁποία ἀνήκει στοὺς Λατίνους. Δὲν καταφέραμε νὰ εἰσέλθουμε, διότι δὲν τὴν προλάβαμε ἀνοιχτή. Ὅμως μὲ δέος καὶ συγκίνηση προσκυνήσαμε ἔξωτερικὰ γονατίζοντας νοερῶς μπροστὰ στὸν βράχο τῆς ἀγωνίας τοῦ Χριστοῦ μας.

Μὲ τὶς καρδιές μας συντετριμμένες ἐπιβιβάστηκαμε στὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ ἐπόμενο Προσκύνημά μας, στὸν τόπο τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου μας.

Ὁ χώρος ἀνήκει στοὺς Μουσουλμάνους καὶ γιὰ νὰ εἰσέλθουμε πληρώσαμε εἰσιτήριο.

Μέσα στὸ ὀκτάγωνο κουβούκλιο, τὸ ὁποῖο ἔχει ἀπομείνει ἀπὸ τὶς καταστροφές, βρίσκεται ἡ πέτρα μὲ τὸ ἀποτύπωμα τοῦ δεξιῦ ποδιοῦ τοῦ Κυρίου μας. Ρίγη συγκίνησης μᾶς κατέλαβαν καθὼς προσκυνούσαμε.

Στὸν χώρο αὐτὸ μία φορὰ τὸν χρόνο στὴ γιορτὴ τῆς Ἀναλήψεως τελεῖται ἔσπερινὸς καὶ Θεία Λειτουργία, ὅπου τὴν ἡμέρα αὐτὴ παρουσιάζεται ἡ Ἁγία Νεφέλη.

Ἀκριδῶς ἀπέναντι ἔχει χτιστεῖ ἓνας μικρὸς Ναὸς πρὸς τιμὴν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου μας, ὅπου ὑπεύθυνος εἶναι ὁ Πατὴρ Ἀχίλλειος, ἓνας δραστήριος Μοναχὸς ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνακαινίσει τὸν Ναό, παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες τὶς ὁποῖες εἶχε ἀντιμετωπίσει ὁ ἴδιος ἀλλὰ καὶ ὁ προκάτοχός του ὁ μακαριστὸς Πατὴρ Ἰωακείμ.

Ἄργα τὸ ἀπόγευμα ἐπιστρέψαμε στὸ ξενοδοχεῖο μας μὲ τὶς καρδιές μας ἀλλοιωμένες ἀπὸ τὸν πλοῦτο τῆς Θείας Χάριτος, τὸν ὁποῖο ἀποκομίσαμε ἀπὸ τὰ Πανίερα Προσκυνήματα.

* * *

Πέμπτη 12 Μαΐου πολ. ἡμ. 7.00´ π.μ.

Ἡ σημερινή ἡμέρα θὰ ἦταν ἀφιερωμένη στὰ Προσκυνήματα τὰ ὁποῖα βρῖσκονται στὴν Ἱεριχὼ καὶ πέριξ αὐτῆς. Ἡ πόλις, ἡ ὁποία σχετίζεται τόσο μὲ τὴν Παλαιὰ ὅσο καὶ μὲ τὴν Καινὴ Διαθήκη, γεωγραφικὰ βρῖσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, καὶ γι' αὐτὴν μιλοῦσε ὁ Κύριός μας στὴν παραβολὴ τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη.

Κατεβαίνοντας πρὸς Ἱεριχὼ ἐπισκεφτήκαμε καὶ προσκυνήσαμε τὴν Ἱ. Μονὴ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου τοῦ Χοζεβᾶ. Μία ἱστορικὴ Μονή, χτισμένη σὲ μία χαράδρα, τὴν ὁποία δημιούργησε κάποιος μοναχὸς Ἰωάννης ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ ἀναδιοργάνωσε ὁ Ὅσιος Γεώργιος ἀπὸ τὴν Κύπρο. Ἐδῶ ἀσκήτευσε ὁ Προφήτης Ἡλίας, καὶ ἐδῶ ἔμεναν οἱ γονεῖς τῆς Παναγίας μας γιὰ νὰ προσευχηθοῦν στὸν Θεὸ νὰ τοὺς χαρίσει παιδί.

Τὸ λεωφορεῖο μᾶς ἄφησε σὲ κάποια ἀπόσταση τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ διανύσουμε πεζοί, καὶ αὐτὸ ἦταν πράγματι μία μεγάλη εὐλογία.

Φθάνοντας οἱ πατέρες μᾶς ὑποδέχθηκαν πολὺ θερμὰ μὲ τὶς καμπάνες νὰ χτυποῦν δυνατὰ καὶ μελωδικά.

Προσκυνήσαμε μὲ πολὺ εὐλάβεια τὸν Τάφο τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου καὶ τὸ ἄφθορο Σκῆνωμα τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Ρουμάνου. Καὶ ἀφοῦ οἱ Πατέρες μᾶς πρόσφεραν ἓνα πρόχειρο κέρασμα, μᾶς χαιρέτησαν καὶ πάλι μὲ τὸν ἴδιο θερμὸ τρόπο, χτυπώντας δυνατὰ καὶ γλυκὰ τὶς καμπάνες.

Ἐπιβιβάστηκαμε στὸ λεωφορεῖο μας 9.30´ π.μ. μὲ προορισμὸ τὸν Ἰορδάνη Ποταμὸ, γιὰ νὰ λάβουμε συμβολικὰ τὸ βάπτισμα τὸ ὁποῖο δέχθηκε καὶ ὁ Κύριός μας ἀπὸ τὸν Τίμιο Πρόδρομο.

Φέτος εἶχαμε τὴν μεγάλη εὐλογία νὰ βαπτισθοῦμε στὸ πραγματικὸ σημεῖο ποὺ βαπτίσθηκε ὁ Χριστὸς μας, τὸ ὁποῖο ἀνοίγει ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους μόνο δύο φορές τὸν χρόνον, τὴν Παραμονὴ τῶν Θεοφανείων καὶ τὴν Μ. Τρίτη, διότι εἶναι στρατιωτικὴ ζώνη.

Ἐκεῖ λοιπόν, ἀφοῦ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπός μας κ. Κυπριανός, τέλεσε τὴν ἀκολουθία τοῦ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ, μᾶς ράντισε καὶ μᾶς εὐλόγησε ἕναν-ἕναν ξεχωριστά, οἱ ὅποιοι φορώντας λευκὸ χιτῶνα εἰσερχόμασταν στὰ ὕδατα τοῦ Ἰορδάνη «πρὸς ἁγιασμόν ψυχῆς τε καὶ σώματος».

11.20' π.μ. ἐπιβιβαστήκαμε στὸ λεωφορεῖο μας μὲ προορισμὸ τὴν Ἱ. Μονὴ τοῦ Προφήτη Ἐλισσαίου στὴν Ἱεριχώ. Ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος, μαθητὴς τοῦ Προφήτη Ἡλία, εἶναι ἐκεῖνος στὸν ὁποῖο ὁ Προφήτης Ἡλίας ἔρριψε τὴν Μηλωτὴ του καθὼς ἀνερχόταν στὸν οὐρανό, καὶ εἶναι Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θεράπευσε τὰ δηλητηριώδη ὕδατα τῆς πόλης 800 χρόνια πρὸ Χριστοῦ ἕως καὶ σήμερα.

Στὴν αὐλὴ τῆς Ἱ. Μονῆς βρῖσκεται ἡ Συκομορέα, πάνω στὴν ὁποία ἀνέβηκε ὁ ἀρχιτελώνης Ζακχαῖος γιὰ νὰ δεῖ τὸν Κύριό μας. Ἡ σημερινὴ εἶναι παραφυάδα τῆς παλαιᾶς, μέρος τοῦ κορμοῦ τῆς ὁποίας φυλάσσεται σ' ἕνα γυάλινο κουβούκλιο.

Ἀφοῦ προσκυνήσαμε, 12.20' ἀναχωρήσαμε γιὰ τὸ Σαραντάριο Ὅρος, τὸν τόπο στὸν ὁποῖο νήστευσε ἐπὶ σαράντα ἡμέρες ὁ Κύριός μας πειραζόμενος ἀπὸ τὸν διάβολο.

Τὸ Μοναστήρι τὸ ὁποῖο εἶναι ἀφιερωμένο στὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου, εἶναι χτισμένο σὲ μία ἀπότομη πλαγιά. Μετὰ ἀπὸ 20 λεπτὰ πεζοπορίας φθάσαμε στὸ Μοναστήρι. Στὸ προαύλιο τῆς Μονῆς ὅπου συγκεντρωθήκαμε γιὰ λίγη ξεκούραση, εἶχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀκούσουμε τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπό μας κ. Κυπριανὸ νὰ μᾶς ἀναλύει τοὺς τρεῖς πειρασμοὺς τοῦ Κυρίου μας, ἱεραρχώντας τους μὲ τὴν σειρὰ σοβαρότητας: φιλοδοξία, φιλαργυρία, φιληδονία.

Μὲ τὶς καρδιές μας σὲ πλήρη κατάνυξη μετὰ τὰ τόσο ὠφέλιμα λόγια τὰ ὁποῖα ἀκούσαμε, εἰσῆλθαμε ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, ὅπου ἀφοῦ προσκυνήσαμε στὸ Παρεκκλήσι τοῦ Πειρασμοῦ, τὴν πέτρα πάνω στὴν ὁποία κάθισε ὁ Κύριός μας πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ψάλλοντας Ἀναστάσιμους

ὑμνους, ἀναχωρήσαμε γιὰ τὸ ἐπόμενό μας Προσκύνημα.

Πρὶν ἀναχωρήσουμε ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Ἱεριχοῦς, μίᾳ μικρῇ ὀμάδα προσκυνητῶν, ἐπισκεφτήκαμε τὴν πηγὴ τοῦ Ἐλισσαίου, ἡ ὁποία ἐπὶ 3000 χρόνια τῶρα μετὰ τὸ θαῦμα, ὑδρεύει ὅλη τὴν περιοχὴ.

14.30´ ἐπιβιβάστηκαμε στὸ λεωφορεῖο μας μὲ προορισμὸ τὴν Σαμάρεια καὶ τὸ Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. Φθάνοντας μᾶς ὑποδέχθηκε ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστίνος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ μᾶς μίλησε γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Μονῆς, τὶς δυσκολίες τὶς ὁποῖες ἀντιμετωπίζει, τοὺς κινδύνους, τὶς ἀπόπειρες δολοφονίας πρὸς τὸ πρόσωπό του, καὶ τὸν βίο τοῦ προκατόχου του πατρὸς Φιλουμένου, ὁ ὁποῖος σφαγιάσθηκε ἀπὸ Ἑβραίους καὶ ἤδη ἔχει ἀνακηρυχτεῖ Ἅγιος, μᾶς ὁδήγησε στὸ Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὡσὰν τὴν Σαμαρείτιδα καὶ ἐμεῖς νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ λάβουμε τὸ ὕδωρ τὸ Ζῶν.

Ὁ πατὴρ Ἰουστίνος εἶναι πράγματι ἓνα σπουδαῖο παράδειγμα θάρρους, ἀνδρείας, πίστεως καὶ ἐμπιστοσύνης στὸν Θεό. Τρέφει δὲ ἰδιαίτερη Ἀγάπη καὶ ἐκτίμηση πρὸς τὸν Σεβασμιώτατο Πατέρα μας καθὼς καὶ στὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπό μας κ. Κυπριανό.

Μὲ ἔντονο τὸν ἐνθουσιασμὸ μέσα στὶς ψυχές μας συνεχίσαμε τὸ Προσκύνημά μας μὲ προορισμὸ τὴν Βηθανία.

Φθάσαμε 17.45´ καὶ κατευθυνθήκαμε ἀμέσως στὸ Γυναικεῖο Μοναστήρι τῶν Ἀγίων Μάρθας καὶ Μαρίας, τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ μοναδικὸ Γυναικεῖο Μοναστήρι στὴν περιοχὴ τῆς Παλαιστίνης. Ὁ Κύριός μας συχνὰ ἐπισκεπτόταν τὴν Βηθανία διότι πῆγαινε στὸ σπίτι τοῦ φίλου Του

Λαζάρου καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Ἐκεῖ προσκυνήσαμε τὴν πέτρα πάνω στὴν ὁποία κάθισε ὁ Κύριός μας ὅταν συνάντησε τὴν ἀδελφὴ τοῦ Λαζάρου Μάρθα, ἡ ὁποία τοῦ εἶπε «Κύριε ἐὰν ἦσουν ἐδῶ ὁ ἀδελφός μας δὲν θὰ πέθαινε».

Ἀφοῦ προσκυνήσαμε καὶ τὴν Ἱερὴ Εἰκόνα μὲ τμῆμα τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ἀνα-

χωρήσαμε επιστρέφοντας στην Βηθλεέμ, ολοκληρώνοντας έτσι τὰ προσκυνήματά μας καὶ αὐτὴ τὴν ἡμέρα.

* * *

Παρασκευὴ 13 Μαΐου πολ. ἡμ. 7.10' π.μ. Μὲ πολὺ χαρὰ ξεκινήσαμε σήμερα τὸ ὁδοιπορικό μας πρὸς τὴν Ἁγία Πόλη τῆς Ναζαρέτ, ἐκεῖ ὅπου ἡ Παναγία μας, παιδοῦλα ἀκόμη, ἔλαβε τὸ χαρμόσυνο μήνυμα ἀπὸ τὸν ἀρχάγγελο Γαβριὴλ ὅτι θὰ φέρει στὸν κόσμον τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

Φθάνοντας, κατευθυνθήκαμε πρὸς τὸν μεγαλοπρεπῆ Βυζαντινὸ Ναὸ ἐντὸς τοῦ ὁποίου προσκυνήσαμε τὸ παρεκκλήσι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὅπου συνεχίζει νὰ ρέει ἀγίασμα ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς Παρθένου, καθὼς καὶ τὸ σημεῖο ἀκριβῶς ὅπου πραγματοποιήθηκε ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

Ἐκεῖ θαυμάσαμε καὶ τὴν ἐξαιρετικὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας μας, στὴν γαστέρα τῆς ὁποίας ἐμφανίζεται ὁ Χριστὸς μας μικρὸ παιδάκι ταυτόχρονα μὲ τὸν Εὐαγγελισμό.

Στὴν Ναζαρέτ ὁ Κύριός μας δίδασκε τὰ Σάββατα στὴ συναγωγὴ, ἐνῶ ἦταν ἀκόμη παιδί καὶ ἐκεῖ πέρασε τὰ παιδικὰ του χρόνια.

Μὲ τὰ πιὸ τρυφερὰ καὶ γλυκὰ συναισθήματα ἀναχωρήσαμε ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ πρὸς τὴν Κανᾶ. Ἐκεῖ μᾶς ὑποδέχθηκε μὲ ἰδιαίτερη χαρὰ ὁ Πατὴρ Δοσίθεος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπηύθυνε λόγους Ἀγάπης καὶ Οἰκοδομῆς.

Ὁ Ναός, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀφιερωμένος στὸν Ἅγιο Γεώργιο, εἶναι

χτισμένος στὸν τόπο ὅπου βρισκόταν τὸ σπίτι τοῦ Σίμωνα τοῦ Κανανίτη, τοῦ μαθητῆ τοῦ Κυρίου μας.

Ἐδῶ ὁ Χριστὸς μας μετέτρεψε τὸ νερὸ σὲ κρασί στὸν γάμο τοῦ Ναθαναὴλ ὅπου ἦταν καλεσμένος μαζί μὲ τὴν Παναγία μας.

Ἀφοῦ προσκυνήσαμε τὶς δύο λίθινες ὑδρίες, τὶς ὁποῖες χρησιμοποίησε ὁ Κύριός μας κατὰ τὸ πρῶτο Του θαῦμα καὶ τεμάχιο λειψάνου τοῦ Σίμωνα τοῦ Κανανίτη, βαθιὰ συγκινημένοι ἀναχωρήσαμε γιὰ τὸ ὄρος Θαβώρ.

Δέος καὶ κατάνυξη κατέλαβαν τὶς καρδιές μας. Εἶναι ὁ τόπος στὸν ὁποῖο ὁ Κύριός μας ἐφανίστηκε στους μαθητὲς του Πέτρο, Ἰάκωβο καὶ Ἰωάννη, σὲ ὅλη του τὴν δόξα, λάμποντας περισσότερο ἀπὸ τὸν ἥλιο, μαζί μὲ τοὺς Προφῆτες Μωϋσῆ καὶ Ἠλία, σαράντα ἡμέρες πρὸ τοῦ ἐκουσίου πάθους Του.

Ρίγη συγκίνησης μᾶς κατέλαβαν καθώς προσκυνούσαμε την πέτρα, πάνω στην οποία πάτησε ὁ Χριστός μας καὶ μετεμορφώθη.

Βαθιά συντετριμμένοι ἀναχωρήσαμε πρὸς τὴν Τιβεριάδα.

Ἡ Τιβεριάδα εἶναι μιὰ ὁμορφὴ πόλη ποὺ βρίσκεται στὴν ὄχθη τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Ἐκεῖ εἴχαμε τὴν

εὐλογία νὰ προσκυνήσουμε τὸν τρίκλιτο Ναὸ τῆς Μονῆς, τὸν ὁποῖο ἔχτισε ἡ Ἁγ. Ἐλένη. Ὁ πατὴρ Τιμόθεος, ὑπεύθυνος τῆς Μονῆς, μᾶς δέχθηκε πολὺ φιλόξενα ἐξηγώντας μας τὴν ἱστορία τῆς Μονῆς καὶ τὸν τρόπο ποὺ εἶναι χτισμένη ἡ Ἐκκλησία. Τὸ ἓνα κλιτὸς εἶναι Παρεκκλήσι τῆς Ἁγ. Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, τὸ δεύτερο τῶν δώδεκα Ἀποστόλων καὶ τὸ τρίτο τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου. Ἐδῶ ὁ Κύριός μας ἔκανε τὴν Τρίτη Του ἐμφάνιση μετὰ τὴν Ἀνάληψή Του. Ἐπίσης, σ' αὐτὴ τὴν Λίμνη ἔκανε τὴν ἐπιλογή τῶν μαθητῶν Του, δίδαξε, περπάτησε πάνω στὰ ὕδατα, θεράπευσε δαιμονισμένους.

Προχωρώντας βορειότερα τῆς λίμνης, φθάσαμε στὴν πόλη Καπερναοῦμ, ὅπου ἐδῶ ὁ Κύριός μας ἔκανε πολλὰ θαύματα. Θεράπευσε τὸν παραλυτικὸ

τὸν ὁποῖο κατέβασαν ἀπὸ τὴν στέγη, τὴν αἰμορροοῦσα, τοὺς δύο τυφλοὺς, πολλαπλασίασε τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθυῆς κ.ἄ. Στὴν Καπερναοῦμ εἶναι χτισμένος κοντὰ στὴν παραλία, ὁ Ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ βρισκόταν τὸ σπίτι ποὺ μιλοῦσε ὁ Κύριός μας καὶ κατέβασαν τὸν

παραλυτικὸ ἀπὸ τὴν στέγη. Ἡ Καπερναοῦμ ἦταν τὸ κέντρο τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ μας. Παίρνοντας τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, σταματήσαμε νὰ προσκυνήσουμε στὴν Ἱ. Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μιὰ ὄαση στὴν καρδιὰ τῆς ἐρήμου. Τὸν Ἅγιο κατὰ τὴν παράδοση τὸν ὑπηρετοῦσε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἓνα λιοντάρι, τὸ ὁποῖο εἶχε γιατρέψει. Ἐπίσης, σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο φιλοξενήθηκε ἡ Ἁγία Οἰκογένεια κατὰ τὴ φυγὴ τῆς στὴν Αἴγυπτο. Στὴ Μονὴ ὑπάρχουν δύο Παρεκκλήσια, ἓνα

πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Εὐθυμίου καὶ ἕνα πρὸς τιμὴν τῶν Ἁγίων Ζωσιμᾶ καὶ Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.

Μὲ ἔντονη στὴν καρδιά μας τὴν Θεία Χάρη τοῦ Κυρίου μας, ἐπιστρέψαμε στὴν Βηθλεὲμ νὰ ἀναπαυθοῦμε καὶ νὰ προετοιμαστοῦμε γιὰ τὴν ἐπόμενη περιήγησή μας στὰ Πανάγια Χώματα.

* * *

Τὸ Σάββατο 14 Μαΐου πολ. ἡμ. μᾶς βρῆκε ὅλους μὲ μία γλυκιὰ θλίψη στὴν καρδιά, ἀφοῦ ἦταν ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ Ἀναστάσιμου Ὀδοπορικοῦ μας στὴν Ἁγία Γῆ.

Ξεκινήσαμε ἀπὸ τὸ Ξενοδοχεῖο μας στὶς 8.10 π.μ. μὲ κατεύθυνση τὴν Ὁρεινή. Μία καταπράσινη κοιλάδα, ἡ ὁποία εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν ζωὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ. Ἐδῶ ἦταν ἡ οἰκία τοῦ Ζαχαρία καὶ τῆς Ἐλισάβετ, ἐδῶ γεννήθηκε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἐδῶ συναντήθηκε ἡ Παναγία μας μὲ τὴν Ἐλισάβετ, ἡ ὁποία προφήτεψε ὅτι ἡ Παναγία μας ἦταν ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μας.

Ὁ Πατὴρ Χαρίτων, ὑπεύθυνος τοῦ Ἱ. Ναοῦ, ἀφοῦ μᾶς ὑποδέχθηκε μὲ πολὺ εὐγένεια, μᾶς ἔκανε μίαν σύντομη ἱστορικὴ ἀναδρομὴ. Προσκυνήσαμε ψάλλοντας Ἀναστάσιμους Ὕμνους καὶ ξεκινήσαμε γιὰ τὸ ἐπόμενο Προσκύνημά μας, τὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Δικαίου Συμεῶν τοῦ Θεοδοχου.

Ἡ Μονὴ βρίσκεται σὲ μίαν καταπράσινη συνοικία, ἡ ὁποία λέγεται Καταμόνας καὶ κατὰ τὴν παράδοση στὸν χώρο αὐτὸ ἦταν τὸ σπίτι τοῦ Ἁγίου Συμεῶν, ὁ ὁποῖος ἀξιώθηκε σὲ ἡλικία 270 ἐτῶν νὰ δεῖ τὸν Μεσσία. Στὴν Μονὴ συναντήσαμε τὸν Πατέρα Θεοδώρητο, ὁ ὁποῖος μᾶς ὑποδέχθηκε φιλόξενα καὶ ἀφοῦ προσκυνήσαμε τὸν Τάφο τοῦ Ἁγίου Συμεῶν ἀναχωρήσαμε γιὰ τὴν Ἱ. Μονὴ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Εἶναι τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ κατὰ τὴν παράδοση φύτεψε ὁ Λῶτ τὰ τρία ραβδιά, τὰ ὁποῖα ἔγιναν ἕνα τρισύνθετο δένδρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κατασκευάστηκε ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου μας.

Ἄφου προσκυνήσαμε τὴν ὀπή, τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ ὁ Λῶτ φύτεψε τὸ δένδρο, ψάλλοντας κατανυκτικούς ὕμνους γιὰ τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ μας, ἀναχωρήσαμε γιὰ τὴν Ἁγία Σιών.

Μὲ πολὺ μεγάλη κατάνυξη προσκυνήσαμε τὸ Ὑπερῶ, ὅπου ἐδῶ διαδραματίστηκαν πολὺ σημαντικὰ γεγονότα, ὅπως ὁ Μυστικός Δεῖπνος, ὁ Ἱερὸς Νιπτήρας, ἐδῶ ἔμειναν κλεισμένοι οἱ Ἀπόστολοι μετὰ τὴν Σταύρωση ἔντρομοι, ἐδῶ ἐφανίστηκε ὁ Χριστὸς μας μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του καὶ ἔγινε ἡ ψηλάφηση τοῦ Θωμᾶ, ἐδῶ κατήλθε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὡς πύρινες γλῶσσες κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἐδῶ ἔγινε ἡ ἐκλογή τοῦ Ἀποστόλου Μαθθία καὶ ἐδῶ ὑπάρχει κατακόμβη ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ἴδρυση τῆς πρώτης Ἐκκλησίας.

Κάτω ἀπὸ τὸ Ὑπερῶ βρῖσκεται ὁ τάφος τοῦ Βασιλιὰ Δαυῖδ τὸν ὁποῖο καὶ προσκυνήσαμε. Κοντὰ στὸ Ὑπερῶ ἦταν καὶ τὸ σπίτι τοῦ ἀγαπημένου μαθητῆ τοῦ Κυρίου μας, τοῦ Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος φιλοξένησε τὴν Παναγία μας μέχρι τὴν Κοίμησή της. Ὁ χῶρος εἶναι ἀφιερωμένος ἀπὸ τοὺς Λατίνους στὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου.

Ἄφου ὀλοκληρώσαμε τὰ προσκυνήματά μας, εἰσήλθαμε στὴν Παλαιὰ Πόλη ἀπὸ τὴν Πύλη τῆς Ἁγίας Σιών, μὲ κατεύθυνση τὸν Πανάγιο Τάφο γιὰ ἓναν τελευταῖο εὐλαβικὸ χαιρετισμὸ.

Στὴν πορεία μας σταματήσαμε σὲ μία ἀπόσταση καὶ εἶδαμε ἀπὸ μακριὰ τὸ Τεῖχος τῶν Δακρῶν, ἓναν Ἱερὸ Τόπο γιὰ τοὺς Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι προσεύχονται καὶ κλαῖνε γιὰ τὴ χαμένη τους δόξα....

Πρὶν εἰσελθούμε γιὰ τελευταία φορὰ στὸν Πανίερο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, προσκυνήσαμε στὸ Ρώσικο Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Νέφσκυ, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου διασώζονται ἀκόμη οἱ κολῶνες τοῦ πρώτου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τὸν ὁποῖο εἶχε χτίσει ἡ Ἁγία Ἑλένη.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ!

Μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά καὶ τὰ χεῖλη εἰσήλθαμε γιὰ τελευταία φορὰ στὸν Πανίερο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως. Πολὺ σύντομα ἀποδώσαμε τὸν ἀποχαιρετιστήριο ἀσπασμὸ στὴν Πλάκα τῆς Ἀποκαθηλώσεως, στὸν Φριχτὸ Γολγοθᾶ καὶ στὸν Πανάγιο Τάφο, παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίσαμε, λόγω τοῦ αὐξημένου ἀριθμοῦ τῶν Προσκυνητῶν.

Μὲ μάτια βουρκωμένα, ἀλλὰ μὲ καρδιὲς ἀνάλαφρες, χαρούμενες,

ζωντανές μεταθήκαμε στο Ξενοδοχείο μας προκειμένου να έτοιμαστούμε για την επιστροφή μας στην Ελλάδα.

Το έγερτήριό μας ήταν στις 3.00 π.μ. αφού ή πτήση μας για Αθήνα από Τελ Άβιβ ήταν 7.10 π.μ. με τις Ισραηλινές Αερογραμμές της EL-AL.

Φθάσαμε στο Αεροδρόμιο «Έλευθέριος Βενιζέλος» των Αθηνών στις 9.30 π.μ.

Νιώθαμε όλοι ότι η καρδιά μας είχε μείνει εκεί πίσω, στα Πανάγια Προσκυνήματα της Άγίας Γῆς, αφού κάθε γωνιά, κάθε πέτρα, κάθε δένδρο, τὰ πάντα, μαρτυροῦν τὴν Ζωὴ ΕΚΕΙΝΟΥ, ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΟΥ. Κάθε τι περιγράφει στιγμές και σκηνές της ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΖΩΗΣ.

Κάθε λόγος τοῦ Εὐαγγελίου μᾶς μεταφέρει ἐκεῖ κοντά Του, δίπλα Του να ξαναζοῦμε μαζί Του στιγμές χαρᾶς, πόνου, δακρύων, ἀγωνίας, θλίψης, μοναξιάς, ἐλπίδας ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ.

Στρέφοντας τὰ δακρυσμένα μάτια μας πάνω ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο, ἀντικρύσαμε τὴν Εἰκόνα τῆς ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ.

ΕΛΠΙΔΑ, ΦΩΣ, ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΧΑΡΑ ΠΛΗΜΜΥΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΜΑΣ...

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ ΘΑΝΑΤΩ ΘΑΝΑΤΟΝ ΠΑΤΗΣΑΣ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝ ΤΟΙΣ ΜΝΗΜΑΣΙ ΖΩΗΝ ΧΑΡΙΣΑΜΕΝΟΣ...

Ειρήνη Ἀρχοντούλη